

jsme v tomto časopise (str. 431) ve článku »Praha či Brno« varovali před přenesením sídla nejv. soudu do Brna a předpovídali to, co nyní článek Cí ch ů v v plné míře — bohužel — potvrzuje. Osvědčilo se to, co jsme tvrdili: »Lze říci, že do Prahy jde každý radostně a že zde brzy zdomácní. Ne totéž bude lze říci o Brnu. Máme tudíž za to, že právě v zájmu co nejlepš í h o o b s a z e n í nejv. tribunálů našich je nutno ponechati je oba v Praze. Mnohý a mnohý vynikající právník raději se vzdá místa u nich, bude-li musiti do Brna, a to u vědomí, že se odtamtud nevrátí, leč jako pensista.« Varovali jsme tehdy důtklivě — ale nadarmo. Dnes nám dávají vážná slova C í c h o v a úplně za pravdu — ale věru, že se z toho neradujeme. Ují-máme-li se věci opětně, činíme tak proto, abychom podepřeli požadavek: napravit chybu, jež se zcela nepochybně stala, dokud je ještě čas.

Mezinárodní konference v Paříži o ručení dopravcově při letecké dopravě a o jiných otázkách leteckého práva soukromého. Rozmach mezinárodní letecké dopravy ukázal, že bude nutno, aby aspoň nejdůležitější otázky leteckého práva upraveny byly mezinárodními dohodami. Vyhovujíc přání zájemníků a odborných mezinárodních sdružení, svolala francouzská vláda na 27. října 1925 do Paříže mezistátní konferenci k projednání návrhu o ručení dopravcově při letecké dopravě a příp. jiných otázek leteckého práva soukromého. Na konferenci, jíž se zúčastnily svými zástupci nebo pozorovateli 43 státy, zastupováno bylo Československo ministerským radou drem Schmausem z ministerstva veřejných prací, legačním radou drem Krnem z vyslanectví v Paříži a místotajemníkem drem Srbem z ministerstva spravedlnosti. Konference vypracovala návrh úmluvy o ručení dopravce letadly, jenž bude předložen zúčastněným státům k přijetí. Úmluva vztahuje se na mezinárodní dopravu leteckou, t. j. na dopravu, při které podle smlouvy místo odletu a místo určení leží v různých státech. Doprava, jež není obchodního rázu, je z dosahu úmluvy vyňata. Dopravce ručí za nehody, ztráty, poškození nebo zpoždění, může se však ručení sprostiti průkazem, že učinil všechna rozumná opatření, aby škodě zabránil. To platí, i když škoda vznikla z vadné povahy letadla nebo byla zaviněna vadným řízením letadla (culpa nautica); jinak ručí dopravce za zavinění svých zaměstnanců. Jde-li o poškození osob, ručí dopravce do 10.000 franků, jde-li o dopravu zboží, do 200 franků za kus, leč že byla deklarována vyšší cena. Uvedené hodnoty jsou hodnotami ve zlatě

a mohou být vyjádřeny v měně tuzemské v zaokrouhlených číslicích. Žaloby o náhradu škody se promlčují ve dvou letech. Žalobce má volbu mezi soudem bydliště žalovaného, soudem, v jehož obvodu k nehodě došlo, soudem místa odletu a místa určení. Zvláštní ustanovení platí při dopravě provozované několika dopravci postupně. Ručení podle úmluvy nemůže být dohodou mezi stranami ani vyloučeno, ani obmezeno. Kromě toho usnesla se konference na resoluci, žádající francouzskou vládu, aby se dohodla s vládami ostatních států o zřízení zvláštního výboru znalců, jenž by připravoval materiál pro postupnou kodifikaci mezinárodního leteckého práva. Jako otázky, jichž mezinárodní úprava jest nejnáléhavější označila konference: ručení za škody, způsobené osobám a věcem na zemi; povinné pojištění, zřízení leteckých rejstříků a jich význam pro vlastnictví letadla a věcné právo k němu; zabavení letadla; jeho pronájem; následky srážky letadel; právní postavení vůdce letadla; nákladní list; národnost letadla.

Mezinárodní právo trestní. Dr. Glos dotkl se ve článku »Z praxe mezinárodního práva trestního« v Právniku 1925, str. 653 n., otázek velmi časových. Ve Francii, kde řízení vydávací je zcela v rukou moci výkonné za pomoci státního zástupce, bez účasti soudu, byl podán senátorem Renoultem (1923) návrh zákona o vydávání zločinců, jenž byl minulého roku projednán komisí pařížské společnosti pro zákonodárná badání a v hlavních rysech schválen. Osnova, která by ovšem platila jen podpůrně, pokud není zvláštních ustanovení v mezinárodních smlouvách, mění dosavadní stav hlavně v tom směru, že přikazuje rozhodování o vydání obžalovací komoře, jejímž odmítavým usnesením je moc výkonná vázána. Otázkou se zabýval též Mezinárodní vězeňský sjezd roku 1925 v Londýně a vyslovil přesvědčení, že dosud nenadešel příznivý okamžik k ujednání všeobecné smlouvy o vydávání zločinců. Užší komise zřízená při Mezinárodní vězeňské komisi však pracuje na vzorné smlouvě, podle níž by mohly být ujednávány jednotlivé smlouvy o vydávání. Pokud se týče vlastní mezinárodní trestní jurisdikce, již se dr. Glos též dotýká, dlužno rozeznávat boj proti t. zv. mezinárodním zločincům a mezinárodní trestní soudnictví v užším smyslu. Otázkou opatření proti t. zv. mezinárodním zločincům zabýval se loňský Mezinárodní vězeňský sjezd v Londýně a doporučil přímý styk mezi soudy i policejními úřady různých států k urychlenému stihání určitých trestných činů. Stejně důležitá je otázka, má-li být zřízen mezi-